

Rolle for de omliggende Enge, saa der neppe kan være Tale om en virkelig Forbedring af disse, før dette Spørgsmaal bliver endelig ordnet. Der har været ført overordentlig lange Forhandlinger herom, som i dette Dieblil ingen Interesse have, men Sagen har i den Del af Landet vakt megen Røre og megen Bevægelse. Skulde det altsaa vise sig, at der fra Lodsseiernes Side blev Enighed tilveiebragt om at naae en praktisk og mere hensigtsmæssig Ordning, er det Udvalgets Ønske, at Staten som Medlodseier maa stille sig velvillig dertil. — Den under Nr. 2 i Betænkningen gjorte Bemærkning om, at man ønsker Statens Kirker afhændede til vedkommende Kommuner eller Menigheder, naar det ikke er Kommunerne, der overtage dem, behøver jeg ikke nærmere at begrunde; det er en Bemærkning, der tidt har staaet i Finantsudvalgets Betænkning, og jeg skal derfor blot henlede Opmærksomheden paa den. — Under Nr. 7 i Betænkningen findes en Meddelelse om, hvorledes Statens Gjældsforhold eller Fordringer for Tiden ere ligeoverfor Fællesskuffertogieret paa St. Croix. Denne Meddelelse skyldes de Forhandlinger, der have fundet Sted med Ministeren i Udvalget, og den Forventning, der udtales om, at Tilgodehavendet vil kunne ventes dækket ved indehavende Lars Overstus, er ligeledes bygget paa de Udtalelser, der ere fremkomne fra Ministerens Side. — Endelig skal jeg blot gjøre opmærksom paa et Spørgsmaal, som forresten ikke er forhandlet i Udvalget, men som jeg gjerne vilde henlede Opmærksomheden paa, nemlig angaaende Reservecens Midlers Anvendelse. Det vil ses, at Reservecens ikke opkjøber de nye Husmandskreditforeningsobligationer. Dette er neppe heldigt for vedkommende Foreninger, thi det er ikke sikkert, at en saadan Tilbageholdenhed fra Statskassens Side ikke medfører nogen Medgang i disse Obligationers Værdi, og det er i hvert Fald sikkert, at dersom Staten opkjøbte disse Obligationer, ligesom den opkjøber andre Papirer, som Jernbaneaktier og andre, vilde det have Obligationernes Kurs ikke saa lidt. Jeg har ikke nogen Bemyndigelse fra Udvalgets Side til at nævne denne Sag, men jeg har ikke destomindre gjort det, fordi jeg tror, at det var ønskeligt allerede ved 2den Behandling at faae Spørgsmaalet bragt frem, saaledes at ærede Medlemmer, hvis de

ønskede det, kunde komme ind paa denne Sag allerede nu, og om Forhandling med Ministeren kunde blive ført derom, og navnlig at den høitærede Minister kunde faae Leilighed til at udtale sig derom.

Jeg har ikke Grund til for Diebliffet at gjøre yderligere Bemærkninger vedrørende de nu til Forhandling stillede Forslag og skal derfor standse.

N. Andersen: Det ærede Finantsudvalg udtaler i det første Punktum i sin Betænkning et Ønske om, at Staten som Eier af Arresøen maatte vise sig imødekommende imod Bestræbelser fra de omboende Lodsseieres Side ligeoverfor en Sænkning af Vandstanden. Dette har jo i og for sig ikke Noget at sige. Det vil Staten vistnok altid være, men i et saadant Ønskes Udtalelse i Finantslovbetænkningen ville vistnok Mange være tilbøielige til at se en stærkt virkende Drevkraft for Finantsministeren til at imødekomme de Ønsker, som næres i den nævnte Henseende, som længe have været nærede, og som ogsaa vistnok i en lang Aarrække fremdeles ville blive nærede fra omboende Lodsseieres Side. Jeg skal dog ikke undlade først at gjøre opmærksom paa, at de Ulemper, som nu flyde af den bestaaende Vandstand i Arresøen, ere dog væsentlig at betragte som en Servitut, der hviler paa disse Eiendomme, og at det er høist sandsynligt, at de ved Matrifkuleringen i sin Tid ere blevne skyldsatte med dette for Die. Disse Eiendomme ere siden den Tid i en lang Aarrække i Handel og Wandel gaaede med denne Servitut hvilende paa sig, saa at det egentlig ikke kan siges, at den Skade, som Vandstandens Høide har bevirket paa de omliggende Jorder, har ramt de nuværende Eiere, idet de maa antages som fornuftige Kjøbere ved Kjøbet af Eiendommene at have taget med i Beregning den mindre Værdi, de have paa Grund af Vandstandsforholdene. Det er imidlertid sikkert nok, at det for Noget vil være en væsentlig Fordel, dersom Staten vil vise sig saa generøs at lade Vandstanden sænke meget betydelig uden Bederlag. Jeg skal dog, da jeg kjender disse Forhold meget nøie og bedre end ret mange af de ærede Medlemmer, efter som jeg i 1874 var med i den Kommission, som tog disse Forhold under